

תפ"ח 26407/05/14 - מדינת ישראל נגד בן גניש

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 26407-05-14 מדינת ישראל נ' גניש(עציר) ואח' 15 מאי 2017

לפני

כב' השופט מנחם פינקלשטיין, סג"נ, אב"ד כב' השופטת ליאורה
ברודי, כב' השופט רמי אמיר

המאשימה

מדינת ישראל

ע"י באות-כוחה, עו"ד קרן וקסלר ועו"ד נעמה תור-זאבי

נגד

הנאשם

בן גניש

ע"י בא-כוחו, עו"ד ירום הלוי

גזר דין

כללי

1. בתאריך 21.4.14, מוצאי שביעי של פסח, יצא יפתח גריידי זכרו לברכה, חייל קרבי בשירות סדיר בחטיבת גולני, שהיה באותה עת בחופשה, לבלות עם חבריו. יפתח וחבריו הגיעו למועדון "שש" ברחוב היצירה ברעננה, ושם נדקר יפתח למוות, בשל עניין של מה בכך, על ידי הנאשם, בן גניש, שהיה אף הוא באותו מועדון עם שלושה מחבריו. מותו הטראגי של יפתח הוא נושא כתב האישום.

יפתח ז"ל היה בן 18.5 בלבד במוותו. שמענו שהיה בעל כישרונות ויכולות, תלמיד מצטיין, פעיל בתנועת הצופים, צעיר בעל קסם אישי רב ומלא בשמחת חיים. מותו המיותר כל כך מדגים היטב את התוצאות הקשות הנובעות מהקלות הבלתי נסבלת של נטילת סכינים והשימוש המסוכן בהם, בשל עניינים של מה בכך.

2. תחילה הועמד הנאשם לדין עם שלושה מחבריו שהיו אותו באותו מועדון. שניים מהם הועמדו לדין בעבירה של אי מניעת פשע, ובשלב מוקדם הוחלט כי יוגש נגדם כתב אישום בבית משפט שלום, והם יימחקו מכתב אישום זה. המשפט התנהל אפוא נגד בן גניש ונגד חברו, מני דבוש (שהיה הנאשם 2). לראשון יוחסה עבירה של רצח, ולשני עבירה של הריגה. בנוסף, הואשמו השניים בעבירה של שיבוש מהלכי משפט.

ביום 5.5.16, הודיעו ב"כ המאשימה וב"כ הנאשם 2 כי הגיעו להסדר טיעון, שלפיו יודה הנאשם 2, בכתב אישום מתוקן, במסגרת הסדר טיעון, בעבירה של אי מניעת פשע, חלף עבירת ההריגה, וכן בעבירה של שיבוש מהלכי משפט. היה זה לאחר שהתברר כי אין מקום לייחס לנאשם 2 את גרימת מותו של המנוח. באותו יום נגזר עונשו, והוא נדון לעונש מאסר

בפועל - כתקופת מעצרו. ההליך המשפטי בעניינו של בן גניש המשיך להתנהל לאורך עשרות רבות של ישיבות (ובסך הכול יש בתיק זה למעלה מ-4600 עמודי פרוטוקול).

3. ביום 15.11.16, לאחר שהסתיימה שמיעת הראיות בתיק, הודיעו הצדדים לבית המשפט על הסדר טיעון, שלפיו יחזור בו הנאשם מכפירתו, ויודה בכתב אישום מתוקן בשנית, בעבירה של הריגה, וכן בעבירה של שיבוש מהלכי משפט. הסדר הטיעון הושג לאחר שמיעת דברי בית המשפט, ויצוין כבר עתה, בתמצית, כי הטעם היסודי לעריכתו הוא הבנת הצדדים כי מצד אחד אין מקום להסתפק בהרשעת הנאשם בעבירה של גרימת מוות בהתרשלות, כגרסת הנאשם לאורך ההליך המשפטי; ומצד שני אין מקום להרשעת הנאשם בעבירת רצח, וזאת לנוכח מכלול הנסיבות, ובמרכזן העובדה שמדובר בדקירה אחת, ובמיקום הדקירה.

4. ביום 31.1.17 קיבלנו את הראיות לעונש ושמענו את טיעוני ב"כ הצדדים, ועתה באים אנו לגזור את הדין.

כתב האישום המתוקן בשנית

5. תחילה נציין את עובדות האישום **הראשון** בכתב האישום המתוקן בשנית. עובדות אלה נוסחו בקפידה רבה, ב"כ הצדדים התייחסו אליהם רבות בטיעונם, ומן הראוי על כן להביאן כלשונן:

1. הנאשם הוא בן דודו של מני דבוש (להלן: "**דבוש**") ונמצא בקשרי חברות עם שי קלדרון (להלן: "**קלדרון**") ועם ספיר גוטר (להלן: "**גוטר**") (להלן יחד: "**חבריו של הנאשם**").

2. בתאריך 21.4.14 בשעות הלילה, הגיעו הנאשם וחבריו למועדון ה"שש" ברחוב היצירה 7 ברעננה (להלן: "**המועדון**").

3. באותה שעה שהה במקום יפתח גריידי ז"ל (להלן: "**יפתח**") בלוויית קבוצת חברי ילדות מגבעתיים וביניהם אמלי משיח (להלן: "**אמלי**"), רועי יצחקי (להלן: "**רועי**") ועומר אלימלך (להלן: "**עומר**") (להלן ביחד: "**חבורת גבעתיים**").

4. בסמוך ועובר לשעה 2:44 ניגש קלדרון לאמלי, נצמד אליה ולחש באוזנה. אמלי אמרה לו שאינה מעוניינת בשיחה עמו, אולם קלדרון לא הניח לה ואף קילל אותה ואת חברותיה "**בנות 17, בנות זונות, ילדות קטנות ומטומטמות, מי אתן בכלל**".

5. קלדרון התרחק וכעבור זמן מה ניגש שוב לאמלי והמשיך בניסיונותיו ליצור אתה מגע. אמלי הבהירה לו שוב שאינה מעוניינת ואמרה לו "**די, זה די**".

6. בשלב זה נחלץ רועי לעזרתה של אמלי ומשך אותה לכיוונו, ואילו עומר נעמד חוצץ בין אמלי לקלדרון, כאשר גבו מופנה אליו.

7. בתגובה למתואר לעיל, בשעה 2:44 או בסמוך לכך, החל קלדרון לקלל ודחף בחוזקה את עומר. הנאשם התערב, אחז ברועי בצווארון חולצתו, גרר אותו, כשהוא צועק **"אתה רוצה לריב אתו?"** ו-**"למה אתם מתעסקים אתו?"**.
8. דבוש התערב אף הוא ובמקום התפתחה קטטה בין הנאשם וחבריו לחבורת גבעתיים, במהלכה הוחלפו מהלומות, בין השאר בין הנאשם לרועי, ואף נעשה שימוש בכיסאות בר.
9. במהלך הקטטה נחבל יפתח ז"ל בפניו, והוא זב דם מאפו.
10. מאבטחי המועדון ניגשו לאזור בו התרחשה הקטטה, הפרידו בין הנצים, תוך שהם מושכים ודוחפים מי מבני חבורת גבעתיים וביניהם יפתח ז"ל, עומר ורועי, לכיוון שער היציאה. יפתח ז"ל הוצא אל מחוץ לשער ואילו רועי נשאר בסמוך לפתח היציאה.
11. במקביל, בשעה 2:45 או בסמוך לכך, חבר הנאשם לחבריו, תוך שהוא מכריז **"אני הולך להביא סכין"**.
12. הנאשם וחבריו בעקבותיו, התקדמו בהליכה מהירה לכיוון המטבח, תוך הדיפת מי שנקרה בדרכם. הנאשם נכנס למטבח, נטל משם סכין קצבים שאורך להבה 20 ס"מ ורוחבה בבסיס הקת 5.2 ס"מ (להלן: **"הסכין"**) וכן מזלג גריל שבבסיסו ידית עץ ארוכה בעל שתי שיניים מוארכות (להלן: **"המזלג"**), ואז הטמין אותם בגב חולצתו והחל להתקדם בחזרה לכיוון רחבת המועדון.
13. מאג'ור וולדמיקל, שוטף הכלים במועדון, ניסה לעצור בעדו של הנאשם ואמר לו שאסור להוציא את הסכין מהמטבח, אולם הנאשם הדף אותו לעבר הקיר.
14. חבריו של הנאשם ניסו להדוף אותו בחזרה אל המטבח ואמרו לו **"אל תהרוג אותו, אתה תשב בכלא"**, אך הנאשם המשיך בהליכה לכיוון הרחבה וחבריו של הנאשם חברו אליו וצעדו עמו, בודעים כי הוא חמוש בסכין ובמזלג וכי הוא שם פעמיו לעבר רועי.
15. הנאשם יצא מהמטבח וחיפש את רועי, וכאשר ראה שהמאבטחים מוציאים אותו החוצה, כמפורט בסעיף 10 [נרשם בטעות 9], התקדם יחד עם חבריו לעבר שער היציאה.
16. בסמוך לשער היציאה הבחין הנאשם ברועי. הנאשם משך את רועי בידיו, הניף לעברו את הסכין, אך רועי נמלט אל תוך המועדון.
17. בשלב זה היו חילופי מהלומות בסמוך לשער המועדון.
18. אז, נעץ הנאשם את הסכין בגופו של יפתח ז"ל, שעמד במקום, בצדו השמאלי באזור הצלע השמינית, בכיוון קדמת הגוף, מלמטה למעלה.
19. במהלך המתואר לעיל, נכחו דבוש וקלדרון במקום.

20. מיד לאחר הדקירה, נמלטו הנאשם וחבריו מהמקום, כאשר עובר לכך השליך הנאשם את המזלג במקום האירוע.

21. יפתח ז"ל אחז בצד גופו, ותוך שניות התמוטט.

22. כתוצאה מהדקירה נגרמו ליפתח ז"ל החבלות המתוארות להלן אשר הביאו למותו במקום:

א. פצע דקירה ברוחב 5.5 ס"מ, תעלת דקירה בעומק של 12 ס"מ.

ב. בתעלת הדקירה נחתכו שרירי גו שמאל, שרירי המרווח הבין-צלעי השמיני משמאל, הסרעפת, קרום הצפק, הטחול, הקיבה, הכבד, קרום הצפק שוב, הסרעפת שוב, האונה התחתונה של הריאה השמאלית, הרקמות הרכות סביב העורק הראשי, וכן העורק הראשי עצמו.

ג. בעקבות הדקירה נגרם נזק לעורק הראשי אשר גרם לאיבוד דם נרחב שהביא להלם תת נפחי.

23. במעשים המתוארים לעיל גרם הנאשם למותו של יפתח ז"ל.

באישום זה הורשע הנאשם בעבירת הריגה.

6. האישום **השני** עניינו מעשיו של הנאשם (וכן של מני דבוש חברו) לאחר האירועים שתוארו לעיל. נאמר בו כי כדי להבטיח את הימלטותם מהדין, פעלו השניים כדלקמן: א. הנאשם, בן גניש, זרק את הסכין; ב. הנאשם נפטר מהבגדים שאותם לבש בעת האירוע; ג. הנאשם ודבוש התקשרו למארכת במועדון בשם ענבר וביקשו ממנה את מספר הטלפון של אחראי משמרת במועדון בשם כרמל. הנאשם הורה לענבר שלא לומר לאיש כי שוחחו. בהמשך, התקשרו הנאשם ודבוש לכרמל, שאלו אותו האם האדם שנדקר מת, וכן שאלו אותו אם יש מצלמות במועדון. הם הזהירו אותו לבל יספר לאיש על השיחה. **על כך הורשע הנאשם בעבירה של שיבוש מהלכי משפט.**

ראיות לעונש

עברו הפלילי של הנאשם

7. הנאשם הוא יליד מרץ 1991. בעת האירוע הוא היה בן 23, וכיום הוא בן 26. בשנת 2009 הורשע הנאשם בעבירה של תגרה במקום ציבורי שבוצעה באותה שנה ונידון למאסר בפועל של שלושה חודשים ולמאסר על תנאי. באותה שנה הורשע הנאשם בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות בגין מעשה עבירה חמור שביצע קודם לכן בסוף שנת 2007, ואשר מזכיר את האירוע שנדון בפנינו. הנאשם בילה במועדון בהרצליה, ולפנות בוקר פרצה קטטה במועדון בין קבוצת נערים שעמה נמנה הנאשם לבין חבורת נערים אחרת, שבמהלכה נפצע הנאשם באפו. הנאשם סבר בטעות כי המתלונן הוא אחד מבני חבורת הנערים שפגעה בו,

והנאשם פצע אותו באמצעות שבר זכוכית שהרים מהרצפה. הוא גרם למתלונן חתך בצווארו הקדמי ברוחב של 12 ס"מ. המתלונן אושפז בבית חולים. הנאשם נדון ל-12 חודשי מאסר לריצוי בפועל, 12 חודשי מאסר על תנאי, וכן קנס ופיצויים. הוא שוחרר ממאסרו בשחרור מוקדם, תוך שהתחייב לעמוד בתוכנית טיפולית שהוכנה עבורו.

הוריו של המנוח

8. אביו של המנוח ציין כי מעשהו האכזרי של הנאשם, הביא לפירוק משפחתו וסביבתו הטבעית. לפני האירוע הטראגי הוא היה אדם מאושר, ומאז אותו לילה חרב עליו עולמו. להשקפתו, על בית המשפט להיות המחסום האחרון מפני אנרכיה. החובה המוסרית של החברה היא להרחיק ממנה אנשים שהם בבחינת "שור מועד", וכזה הוא לדעתו הנאשם. האב מצפה, למען החברה, כי העונש שאותו יידרש הנאשם לשאת במסגרת החוק יהיה ברף הגבוה ביותר. הוא הביע דעתו כי הענישה הנוהגת בגין עבירות הריגה היא קלה מאוד ומשמעותה היא זילות בחיי אדם.

אמו של המנוח ביקשה מבית המשפט לראות את הצדק "דרך העיניים שלנו", ולשוות לנגד עיניו את האחריות לתיקון החברה.

תסקיר נפגע עבירה

9. שירות המבחן קיים מפגש ממושך עם הוריו של המנוח. בתסקיר צוין כי במותו האלים והפתאומי של המנוח נוצר חלל גדול, ואת המשפחה כולה מלווים רגשות כאב ואובדן קשים מנשוא. מהלך חייהם של הורי המנוח ואחותו נקטעו באחת, ודבר לא חזר להיות כשהיה. נסיבות מותו הקשות של יפתח ז"ל, בגילו הצעיר, גורמות להתמודדות קשה ומורכבת ביותר של בני המשפחה, המתאפיינת בתחושות של החמצה, תסכול ומרירות, ובעיקר כעס וחוסר אונים מול הסתמיות שבמוות. במפגש עם ההורים התרשמו גורמי שירות המבחן מתמונת נזקים קשה וברורה בכל מישורי החיים - ברמה האישית, הבין-אישית, התפקודית, הרגשית, הנפשית והכלכלית.

בני המשפחה מאוכזבים גם מההליך המשפטי, ובעיקר מהתוצאה של הרשעת הנאשם בעבירת הריגה ולא בעבירת רצח. מאז מותו של בנם, עוסקים ההורים בפעילויות הנצחה שונות לזכרו, והם מקווים כי הדבר יביא להד ציבורי ותקשורתי שיוביל לשינוי החוק בכל הנוגע לעבירות המתה. יצוין כי עזר גריידי, אביו של המנוח, החל לאחרונה לעבוד כמנהל מרכז נוער עירוני ומקדיש זמן רב כדי לכוון ולהשפיע על בני נוער להימנע מאלימות, פשע ושתיית אלכוהול. בנוסף הוא מרצה בנושאים אלה בבתי ספר, בבתי כלא ובמקומות נוספים. במהלך עבודתו ופעילותו זו נוהג האב לספר על יפתח ז"ל, ובדרך זו הוא חש כי הוא משמר וממשיך את הקשר עם בנו המנוח ופועל להנצחתו, כמו גם בתרומה למניעת הישנותם של מקרים דומים.

ההורים הדגישו כי אין עונש שיפצה אותם על אובדנם, אך מבחינתם יש חשיבות בהטלת עונשים שיבטאו את ההכרה בחומרת מעשהו של הנאשם ובתוצאתו הקשה.

שירות המבחן המליץ כי בנוסף לעונש יחויב הנאשם בתשלום פיצוי משמעותי שיסייע למשפחה בתהליכי ההתמודדות והשיקום.

עד אופי - משה חסן

10. משה חסן הוא קבלן בניין, וכן משמש כיו"ר בית הכנסת של עולי לוב ברעננה. הוא גם אחד ממקימי קרן "רועי לא יחסר", עמותה שעוזרת לילדים נזקקים. חסן היה חברו של דודו של הנאשם, וכך הכיר את הנאשם עצמו. בית הכנסת מגיש עזרה למשפחות בחגים באמצעות סלי מזון, וחסן ציין כי הנאשם, מזה 3-4 שנים, עזר בחלוקת המזון. כמו כן, הנאשם וחבריו עזרו לילדים הנזקקים במסגרת העמותה.

טיעונים לעונש

דברי ב"כ המאשימה

11. בתחילת דבריה עמדה ב"כ המאשימה על ההיבטים המחמירים בהתנהגותו של הנאשם כפי שעולה מהעובדות שפורטו בכתב האישום. תחילה נטפל אחד מחבריו של הנאשם אל אחת הבנות בחבורה של המנוח. התפתח ויכוח, והנאשם גרם להסלמתו בכך שאחז בצווארון חולצתו של רועי יצחקי וגרר אותו. במקום התפתחה קטטה בין הנאשם וחבריו, לבין בני החבורה של המנוח. לאזור הקטטה הגיעו מאבטחים, הפרידו בין הניצים, תוך שמשכו חלק מבני גבעתיים לכיוון שער היציאה. האירוע יכול היה להסתיים בכך, אלא שבשלב זה קיבל הנאשם החלטה גורלית כשהכריז: "אני הולך להביא סכין". הנאשם הלך לכיוון המטבח של המועדון, נכנס אליו, נטל סכין ארוכה וכן מזלג גריל, הטמין אותם בגב חולצתו, והתחיל להתקדם בחזרה לכיוון רחבת המועדון. שוטף הכלים במטבח ניסה לעצור את הנאשם, ואמר לו שאסור להוציא את הסכין מהמטבח, אך הנאשם הדף אותו לעבר הקיר. גם חבריו של הנאשם ניסו להדוף אותו בחזרה אל עבר המטבח והזהירו אותו: "אל תהרוג אותו, אתה תשב בכלא". ואולם הנאשם המשיך בדרכו וחיפש את רועי.

בהיותו בסמוך לשער היציאה הבחין הנאשם ברועי, משך אותו בידיו והניף לעברו את הסכין, אך רועי נמלט אל תוך המועדון. לאחר מכן בא רגע הדקירה שבו דקר הנאשם את יפתח ז"ל דקירה עמוקה שגרמה למותו. הנאשם נמלט מהמקום, ולאחר מכן ניסה לטשטש את עקבותיו, נפטר מהסכין ומהבגדים שאותם לבש, וגם ניסה לברר אם יש מצלמות במועדון, תוך שהזהיר את בני שיחו שלא יספרו על שיחותיו עמם.

12. ב"כ המאשימה ביקשה כי יוטל על הנאשם **העונש המקסימלי הקבוע בחוק**, בהציעה כי **מתחם העונש במקרה זה, בגין שתי העבירות, יעמוד על 19-23 שנות מאסר**. עו"ד קרן וקסלר הפנתה לפסיקה, שלפיה נקודת המוצא לענישה במקרים של אלימות קשה שגרמה למוות היא עונש המקסימום, ועונש זה גם יכול להיות נקודת הסיום (למשל, ע"פ 1456/01 **חדד נ' מדינת ישראל**, פסקה 4 (18.2.02)). בעבירה של הריגה יש מנעד רחב של דרגות חומרה, ולדעת ב"כ המאשימה מדובר במקרה זה בנסיבות חומרה קיצוניות המשולות ל"רצח מדרגה שנייה". רק מחמת הספק ביסוד הכוונה, שנבע מכך שמדובר בדקירה אחת בלבד, הסכימה המאשימה לתקן את כתב האישום במסגרת הסדר הטיעון.

13. לענין שיקולי הענישה, ציינה ב"כ המאשימה, כי הגם שהנאשם הודה, הרי שמדובר בהודיה מאוחרת שבאה לאחר סיום שמיעת הראיות כולן, כאשר לאורך ההליך ביקש הנאשם לטעון כי מדובר בתאונה המצדיקה הרשעה בעבירה של גרימת מוות בהתרשלות בלבד. אין כאן לדעת המאשימה חרטה כנה ואמיתית. מכל מקום, נסיבותיו האישיות של הנאשם מתגמדות אל מול הנסיבות החמורות של הריגת המנוח במקרה זה והנזק שנגרם למשפחתו עקב כך.

ב"כ המאשימה הדגישה את עברו הפלילי של הנאשם בביצוע עבירות אלימות, ובמיוחד את הרשעתו של הנאשם, בהיותו קטין, בפציעתו של נער בצווארו באמצעות שבר זכוכית במועדון בהרצליה. ב"כ המאשימה ציינה כי אי אפשר שלא להצטמרר למקרא נסיבותיו של אותו אירוע, ולדעתה "הכתובת הייתה על הקיר". את דבריה סיימה ב"כ המאשימה בדבריו של השופט טירקל, בעניינו של מי שהורשע בעבירה של הריגה באמצעות דקירה בסכין: "אם חפצים אנו לבער את הרע הזה מקרבנו, אם חפצי חיים אנו, נמצה את הדין" (ע"פ 1456/01 הנ"ל, פסקה 5).

פסיקה שהוגשה מטעם ב"כ המאשימה

14. ב"כ המאשימה הציגה בפנינו פסיקה לענין העונש שבה הוטלו על מי שהורשעו בעבירה של הריגה כתוצאה משימוש בסכין - עונשי מאסר של 17-20 שנים. יצוין כבר עתה כי לנוכח חשיבות הנושא העובדתי לעניינו, מצאנו להביא את הפסיקה תוך פירוט לא קצר של העובדות הרלוונטיות. כך ננהג גם לגבי הפסיקה שהובאה על ידי ההגנה.

א. ע"פ 2090/06 פלוני נ' **מדינת ישראל** (10.1.2007) - המערער, בן 18, היה בחנות נעליים יחד עם חבריו. המנוח הפנה את תשומת הלב של אחד מהחברים לכסף מזומן שהיה מונח במקום. בעקבות זאת התפתח דו-שיח שאליו הצטרף המערער. בשלב מסוים הוא שלף סכין שנשא על גופו ודקר את המנוח בליבו. המערער היה אמור להיות במעצר בית. שנתיים לפני האירוע דקר המערער אדם בבטנו ובברכו עקב סירובו לתת לו סיגריה ובאירוע אחר הורשע בגרימת חבלה. בגין שני תיקים אלה ותיקים נוספים הוא נדון ל-15 חודשי מאסר בפועל.

בית המשפט המחוזי הרשיע את הנאשם על יסוד הודייתו בעבירת הריגה והטיל עליו 20 שנות מאסר. בית המשפט העליון אישר את העונש והעיר כי חסד נעשה עם המערער כאשר הוחלט להמיר את סעיף האישום מעבירת רצח לעבירת הריגה.

ב. ע"פ **1456/01** הנ"ל - המערער, בן 21, הגיע לצומת ברכב טרנזיט שבו נהג אחר. המנוח שחנה במקום ראה שנהג הטרנזיט מתקשה לבצע פנייה מחמת מכוניתו החונה והעיר לנהג הטרנזיט. בתגובה יצאו מהטרנזיט המערער, אחיו וחברו, והיכו את המנוח, ואז שלף המערער סכין ודקר את המנוח בבית החזה ובבטן. המנוח מת במקום. בית המשפט המחוזי הרשיע את המערער, לאחר שמיעת ראיות, בעבירת הריגה והטיל עליו את עונש המקסימום, 20 שנות מאסר. בית המשפט העליון קיבל את הטענה שבמקרים דומים הוטלו עונשים קלים יותר, ואולם לדעת השופטים יש מקום "לחזור ולהרהר במדיניות הענישה הראויה במקרה כגון זה שלפנינו".

בית המשפט העליון אישר את העונש שהוטל תוך שציין ש"רק כפשע היה בין המערער לבין הרשעתו בעבירת רצח".

ג. ע"פ 3216/01 **שכאר נ' מדינת ישראל** (18.2.2002) - המערער, כבן 18, ללא עבר פלילי, תקף קטין בן גילו, נעץ סכין בעומק חזהו וגרם למותו. הוא הורשע במסגרת הסדר טיעון שבו הוסכם כי התביעה תעתור לעונש המרבי, וההגנה תטען ל-15 שנות מאסר. בית המשפט המחוזי הטיל על המערער 18 שנות מאסר. בית המשפט העליון אישר את העונש, בצינו שהעונש נמצא באמצע טווח הענישה שעליו הוסכם. כן צוין שהרקע למעשה נותר עלום, ושנסיבות המעשה מעמידות אותו כמעט בדרגה של רצח.

ד. ע"פ 4705/11 **פרץ נ' מדינת ישראל** (29.6.2014) - המערער, בן 22, הגיע עם אחרים לגן ציבורי. במקום היו המנוח עם חברים. פרצה תגרה, ובמהלך הדברים דקר המערער את המנוח דקירה עמוקה בליבו. המערער טען להגנה עצמית. בית המשפט המחוזי דחה את הטענה, הגם שהוכח כי גם המערער נדקר, ולא הוכח מי נדקר קודם, המערער או המנוח. זאת, מאחר שהוכח כי המערער הגיע למקום כשהוא מצויד בסכין, קרא למנוח הצידה, ואז שלף מולו סכין. לחובת המערער עמדו 4 הרשעות קודמות ב-15 עבירות אלימות, סמים ורכוש. עבירה זו בוצעה 3 חודשים לאחר ריצוי עונש של 18 חודשי מאסר. הוטלו על המערער 18 שנות מאסר בפועל. בית המשפט העליון אישר את העונש.

ה. ע"פ 6795/05 **אואנינו נ' מדינת ישראל** (29.1.2007) - בין המערער, כבן 18, לבין המנוח התנהל ויכוח על ליבה של נערה. המנוח יזם מפגש בין השניים שהסתיים במותו. המפגש נועד ל"חיסול חשבונות". המנוח דקר ראשונה את המערער, והמערער דקר בסכין את המנוח 3 דקירות בחזהו, דקירה אחת קטלנית. תחילה הורשע הנאשם ברצח, אך בית המשפט העליון קיבל את ערעורו והמיר את ההרשעה לעבירת הריגה. על המערער הוטלו 18 שנות מאסר בפועל.

ו. תפ"ח 47874-05-12 **מדינת ישראל נ' פלוני** (7.7.2015) - פסק דין זה ניתן במותבנו, והוגש עליו ערעור שטרם הוכרע. הנאשם, כבן 17 בעת המעשה, קשר קשר עם חבריו לפגוע במנוח. השלושה הבחינו במנוח בגן ציבורי. אחד מחבריו של הנאשם חתך את המנוח בראשו עם סכין יפנית. המנוח נמלט, ואחד מחבריו של הנאשם רדף אחריו. המנוח חזר בריצה לגן, ושם דקר אותו הנאשם בבטנו דקירה קטלנית באמצעות סכין מטבח. הנאשם היה נתון בעת האירוע במעצר בית. הוא הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בעבירת הריגה, חלף עבירת רצח שיוחסה לו, וכן בעבירת קשר לפגוע במנוח ובעבירה של הפרת הוראה חוקית. במהלך מעצרו בתיק זה הורשע הנאשם במספר עבירות אלימות ורכוש שבוצעו לפני האירוע הקטלני והוטלו עליו 12 חודשי מאסר. היטלנו על הנאשם 17 שנות מאסר בפועל, תוך שצינו, בין השאר, כי הנאשם לא נטל באמת אחריות על מעשיו ולא הביע חרטה כנה עליהם.

דברי ב"כ הנאשם

15. הנקודה הראשונה שאותה ביקש ב"כ הנאשם להדגיש היא, שהנאשם לא כפר באחריותו לגרימת מותו של המנוח, החל מראשיתו של ההליך המשפטי. הרשעתו של הנאשם בעבירת הריגה, חלף עבירת הרצח שבה הואשם, מצביעה על כך שהיה מקום לשמיעת הראיות בתיק זה. לדעתו, לטענה זו יש חשיבות מיוחדת, לנוכח זאת שרוב פסקי הדין שהוגשו על ידי המאשימה עוסקים במי שכפרו באחריותם למות הקרבן והורשעו בסופו של ההליך בעבירה שיוחסה להם.

הסנגור הביע צער רב על מותו של המנוח ועל האסון שפקד את כל משפחתו, וביקש להטעים כי הנאשם נוטל על כך אחריות מלאה, מביע חרטה וצער על מעשיו, והדבר מתבטא בעצם הודייתו ובדבריו לעניין העונש.

16. נקודה מרכזית בטיעונו של ב"כ הנאשם היא ניתוח העובדות המוסכמות בכתב האישום המתוקן והסקת המסקנות העובדתיות, שלדעת הסנגור הן מתחייבות ואין בהן סטייה מן ההסכמה העובדתית, כדלקמן:

א. מכתב האישום עולה כי לנאשם "לא היה עניין" עם המנוח אלא עם רועי יצחקי. בין הנאשם לבין יצחקי הוחלפו מהלומות (ס' 8 לתיאור העובדות); הנאשם הלך להצטייד בסכין מתוך רצון לדקור את רועי (ס' 11-16).

ב. בכתב האישום נכתב: "בשלב זה היו חילופי מהלומות בסמוך לשער המועדון (ס' 17), ולאחר מכן, בסעיף הבא (ס' 18), נכתב: "אז, נעץ הנאשם את הסכין בגופו של יפתח ז"ל, שעמד במקום...". המילה "אז" מתייחסת בהכרח למה שקדם לה, היינו לחילופי המהלומות.

ג. התעלומה במקרה זה, שעדיין קיימת, היא מדוע דקר הנאשם את המנוח. שתי שאלות הנוגעות לכך, ונותרו בעינן, הן האם הנאשם עצמו ספג מהלומה או מהלומות, והאם המנוח עצמו היה בין נותני המהלומות. לדברי הסנגור, אין זה ראוי להניח מהעובדות המוסכמות את שתי ההנחות הבאות גם יחד לרעת הנאשם: האחת, שהנאשם לא הוכה עובר לשימוש בסכין; השנייה, שהמנוח לא היכה את הנאשם. מתקיים אפוא במקרה זה ספק, המאפשר לב"כ המאשימה להתבסס על פסיקה שעניינה אירועים שבהם לפעולתו הקטלנית של הנאשם באותם מקרים קדמה תגרה בינו לבין המנוח.

הסנגור סבור כאמור כי רשאי הוא לטעון טענות אלה, שאין בהן לדעתו חריגה מן העובדות המוסכמות ומההודיה בעבירת הריגה. הנאשם הודה בביצוע עבירה זו כי דקר במודע אדם באמצעות שימוש בסכין; אין מדובר בתאונה (סכין שננעצה) אלא בדקירה מכוונת (הנאשם נעץ את הסכין תוך דחיפת ידו קדימה).

17. בהקשר זה, מן הראוי להדגיש כי ב"כ המאשימה התנגדה בתוקף לניתוח העובדות שבביקש הסנגור לערוך, ובמיוחד למה שראתה כניסיון של הסנגור "להכניס בדלת האחורית טענות אלימות מצד המנוח". לדבריה, אין

הסנגור רשאי לטעון להתקיימותן של עובדות נוספות מעבר לכתוב בכתב האישום, והדברים אמורים במיוחד שעה שמדובר בכתב אישום שתוקן במסגרת הסדר טיעון (ע"פ 5841/14 **מדינת ישראל נ' ארקאן**, פסק' 22-21, 8.7.15; ע"פ 7349/14 **מדינת ישראל נ' פלונית**, 14.5.15, פסק' 15-19). חזקה על הצדדים שהביאו בחשבון את כל העובדות הרלוונטיות הנחוצות להרשעה ולהטלת העונש, ואין מקום לקביעת עובדות נוספות, גם במקרה של עמימות מסוימת בכתב האישום המתוקן. במקרה דנן, בית המשפט עצמו הבהיר, שלנגד עיניו יהיו רק העובדות נושא כתב האישום המתוקן.

18. ב"כ הנאשם סבור כי אין זה המקרה המתאים להטלת עונש המקסימום בעבירת הריגה. באשר לעבירת שיבוש מהלכי משפט, הרי אין מדובר בנסיבות חמורות של שיבוש המוכרות מתקדימים אחרים. **לדעת הסנגור, מתחם העונש הראוי במקרה זה, הוא 7-10 שנות מאסר.** בין השאר טען ב"כ הנאשם כדלקמן:

א. אין מקום לטעון כי הנאשם התכוון לדקור את המנוח בפלג גופו העליון, וכן אין מקום לטעון שהוא התכוון לפצוע קשה את המנוח. בהקשר זה ציין הסניגור שמאחר שאורך תעלת הדקירה היה 12 ס"מ ואורך להב הסכין היה 20 ס"מ, ומאחר שמדובר בדקירה לרקמות רכות, רשאי הוא לטעון שאין מדובר בדקירה במלוא הכוח.

ב. מיקום הדקירה לא היה באיברים חיוניים (ראש, צוואר, לב) ואף לא בחלק העליון של החזה, אלא בצד הגוף, בחלק התחתון של החזה. המוות נגרם כתוצאה מפגיעה בעורק הראשי.

ג. הנאשם נטל אמנם גם כלי דוקרני נוסף (מזלג גריל), אך הוא לא עשה בו כל שימוש. בכתב האישום נאמר רק זאת שהוא נטל את המזלג, הטמין אותו בגב חולצתו, והשליך אותו לאחר שדקר, בסכין, את המנוח.

19. באשר לעברו של הנאשם, ציין הסניגור כי אין מדובר בעבר פלילי מכביד. הנאשם ריצה אמנם בעבר שני עונשי מאסר לא ארוכים, אך היה זה בגין מעשיו בהיותו קטין. בין האירוע החמור במועדון בהרצליה לבין האירוע במועדון ברעננה, נושא כתב האישום דנן, עברו 6.5 שנים. הנאשם אינו ב"פגע רע". הוא עבד לפרנסתו, ואינו מתפרנס מהפשע. אכן היה לו קושי לשלוט בדחפיו במקרים מסוימים, אך אין מדובר במי שנ ג דקור או לנקוט אלימות כדרך חיים. חרטת הנאשם היא כנה, ועל כך גם ניתן ללמוד מהנכונות של הנאשם (ומשפחתו) לשלם פיצויים למשפחת המנוח בשיעור המקסימלי הקבוע בחוק העונשין. לעל כך שיש למערער תכונות חיוביות ניתן ללמוד גם מדברי עד האופי שהעיד לטובתו.

פסיקה שהוגשה על ידי ב"כ הנאשם

20. ב"כ הנאשם הציג לעיונו מספר רב מאוד של תקדימים לגבי העונש בעבירת הריגה. נציג מתוכם את הפסיקה הרלוונטית של בית המשפט העליון, במקרים של מוות כתוצאה מדקירה או דקירות בסכין:

א. ע"פ 2888/15 ח'דיירי נ' מדינת ישראל (28.12.2016) - המערער והמנוח עבדו כקצבים במפעל. בין המערער והמנוח החלו חילופי דברים, דחיפות, ולאחר מכן השליך המנוח לעבר המערער נעל שפגעה בו. המערער נטל את הסכין שהייתה באמתחתו ודקר את המנוח דקירה אחת בצווארו שהביאה למותו. המערער הורשע על פי הודייתו במסגרת הסדר טיעון, והוסכם כי המאשימה תגביל את עתירתה לעונש של 16 שנות מאסר. כן הוסכם שהמערער ישלם למשפחת המנוח פיצויים בסך 300,000 ₪. בית המשפט המחוזי (מותבנו) קבע מתחם ענישה של 12-16 שנים והעמיד את העונש על 14 שנות מאסר בפועל. בית המשפט העליון החליט לקבל את הערעור והעמיד את עונש המאסר על 12.5 שנים, וזאת משום שלאחר גזר הדין של ביהמ"ש המחוזי נחתם הסכם סולחה שבמסגרתו שילם המערער למשפחת המנוח סכום נוסף של 400,000 ₪.

ב. ע"פ 5855/15 לוגסי נ' מדינת ישראל (5.6.2016) - המערער, כבן 23, רב עם אחיו הצעיר והביא למותו. המערער היכה את המנוח באמצעות רגל מתכת של מאוורר, והמנוח השליך לעברו של המערער מגהץ שפגע בראשו. בהמשך הביא המערער סכין מהמטבח, וכשסירב המנוח להוריד מידו את המגהץ, הצמיד המערער את הסכין לחזהו של המנוח. השניים התעמתו, והמנוח היכה את המערער בראשו באמצעות המגהץ. באופן שאינו ידוע במדויק למאשימה, דקר המערער את המנוח בסכין בצד שמאל של חזהו (וכן גרם לחתכים בקרקפת ובבית החזה). המערער הורשע לפי הודייתו במסגרת הסדר טיעון, שבמסגרתו הגבילה המאשימה את בקשתה לעונש מאסר של 11 שנים. בית המשפט קמא קבע רף ענישה של 10-15 שנות מאסר והטיל עונש של 10 שנות מאסר בפועל. בית המשפט העליון קיבל את הערעור, הגם שקבע כי העונש שהוטל אינו חורג ממדיניות הענישה, והעמיד את עונש המאסר בפועל על 8 שנים. הטעם המרכזי לכך הוא הטרגדיה המשפחתית וקול זעקתה של האם שביקשה לנהוג עם בנה במידת הרחמים, כך שיוקל במקצת כאבם של בני המשפחה. בית המשפט העליון הוסיף שאין לראות במקרה זה תקדים לרמת הענישה במקרים דומים.

ג. ע"פ 6056/13 שיבלי נ' מדינת ישראל (21.9.2015) - המערער, כבן 22, ישב עם חבריו במסעדה ולמקום הגיעו המנוח ואדם נוסף. פרצה תגרה בין המנוח והמערער, ותחילה היכה המנוח את המערער. בשלב כלשהו דקר המערער את המנוח בחזהו למוות (דקירה אחת), אך נקבע כי קודם לכן ריסס המנוח את המערער בתרסיס גז. בית המשפט המחוזי דחה את טענת ההגנה העצמית של המערער, אם כי קבע שהנסיבות קרובות להתקיימותו של סייג זה לאחריות פלילית. נקבע גם שברקע הדברים הוזר המערער בדבר פלוני המבקש לפגוע בו. בית המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה של 7-13 שנים, והטיל על הנאשם 9 שנות מאסר. בית המשפט העליון אישר את העונש, תוך שציין כי נסיבותיו של מקרה זה הן חריגות.

ד. ע"פ 3490/13 אברהמים נ' מדינת ישראל (19.8.2015) - בין המערער למנוח היה סכסוך ישן. המערער יצא מביתו בשעת לילה בלא שתכנן להיקלע לקטטה כלשהי. הייתה ברשותו סכין - כמנהגו. המנוח שראה אותו ירק לעברו, התפתח ויכוח והוחלפו קללות הדדיות.

המערער המשיך לצעוד ברחוב, ואז הצטייד המנוח במברג מסוג אלן ורדף אחרי המערער. המערער הוזר על ידי חברתו, הסתובב, וראה את המנוח מתקרב אליו. התפתחה קטטה אלימה בין השניים. בשלב מסוים שלף המערער את סכינו ודקר את המנוח ארבע דקירות בפלג גופו העליון - בלחי, בתנוך האוזן, בצוואר, ובגוו של המנוח. שתי הדקירות האחרונות היו קטלניות. בית המשפט המחוזי הרשיע את המערער, לאחר שמיעת ראיות, ודחה את טענת ההגנה העצמית, בקובעו שלא התמלאו דרישות הנחיצות והמידיות של הגנה זו. על המערער הוטלו 9 שנות מאסר. בית המשפט העליון אישר את ההרשעה, אך קיבל את הערעור לעניין העונש, וזאת משום שהמנוח היה זה שפתח באלימות, והוא שרדף אחרי המערער עם המברג בידו. מדובר היה בקטטה בין ניצים בעלי עבר של סכסוך קודם. עונש המאסר בפועל הועמד על 7.5 שנות מאסר.

ה. ע"פ 3042/13 **חיימוב נ' מדינת ישראל** (21.5.2015) - המערער היה חייב חוב כספי למנוח. בין השניים היה ויכוח קולני על אודות החוב, ובשלב מסוים נטל המנוח בקבוק בירה והטיח אותו בראשו של אחיו של המערער שהיה במקום (פציעת האח הצריכה תפירת הפצע שנגרם). המנוח נמלט, והמערער רדף אחריו, השיג אותו ודקר אותו 5 דקירות בפלג גופו העליון, דקירות שפגעו בליבו, בריאתו ובכבדו וגרמו למותו. המערער הואשם בעבירת רצח שהומר במסגרת הסדר טיעון לעבירת הריגה. הוסכם שהמאשימה תעתור לעונש של 16 שנות מאסר, ושהמערער יטען באופן חופשי לעניין העונש. בית המשפט המחוזי קבע שמתחם העונש הוא 14-18 שנות מאסר, תוך שציין שהעבירה מצויה ברף הגבוה של עבירות ההריגה. הוטלו על המערער 15 שנות מאסר. בית המשפט העליון קיבל את הערעור לעניין העונש, בעיקר משום הטחת הבקבוק בראש אחיו של המערער, שקדמה לדקירות הקטלניות. בית המשפט העמיד את מתחם העונש על 13-18 שנים, והפחית את העונש ל-13 שנות מאסר.

י. ע"פ 5373/12 **אבורמד נ' מדינת ישראל** (15.4.2015) - המנוח וחברו הגיעו ברכב לנהריה ופגשו את המערער מחוץ לביתו. המערער, כבן 29, פנה אל המנוח אמר לו שאין לערבים מה לחפש במקום, ובין השניים פרץ ויכוח. לאחר מכן הלך המערער לביתו נטל סכין ומוט ברזל, חזר והחל להכות את המנוח באמצעות המוט. המנוח תפס את המוט והשליכו ארצה, ואז דקר המערער את המנוח בסכין. בין השניים התפתח מאבק על הרצפה, שבמהלכו שב המערער ודקר את המנוח מספר פעמים. המנוח נהרג כתוצאה מאחת הדקירות בגוו שפגעה בריאתו ובכלי דם ראשיים. בית המשפט המחוזי הרשיע את הנאשם לאחר שמיעת ראיות והטיל עליו 17 שנות מאסר. בית המשפט העליון דחה את הערעור על ההרשעה ועל גזר הדין.

ז. ע"פ 6224/11 **נור אבו רומי נ' מדינת ישראל** (19.5.2013) - המערער ושניים מבני משפחתו חברו ובאו למקום שבו שהו המנוח ושניים מחבריו. מטרת בואם הייתה לפגוע במנוח, לאחר שהמנוח פגע בכבודו של אחד מבני המשפחה בכך שנטל ממנו קופסת סיגריות. התפתחו חילופי דברים ודחיפות של המנוח. המנוח היכה במכת אגרוף את המערער, ואז שלף המערער סכין ודקר את המנוח בבטנו. גם בן משפחה נוסף של המערער דקר את המנוח מספר דקירות

בפלג גופו העליון, ושלישי היכה את המנוח בידו. המנוח מת כתוצאה מדקירתו בבטנו על ידי המערער. השלושה הועמדו לדין והודו בתום פרשת התביעה. על המערער, צעיר נטול עבר פלילי, הוטלו 14 שנות מאסר. בית המשפט העליון קיבל את הערעור על חומרת העונש. בית המשפט ציין שעונש זה מצוי ברף העליון של טווח הענישה בעבירת הריגה, אך איננו חורג ממנו. עונש זה היה עונש ראוי כשלעצמו, גם אם המנוח החל ברצף האלימות ובהמשך גם היכה את המערער באגרופ. הטעם להתערבות בעונש הוא העובדה שהיה פער גדול מאוד בין העונש שהוטל על המערער לבין העונש שהוטל על שני בני משפחתו, 3 שנות מאסר בלבד. הרושם המתקבל הוא שהמנוח הותקף על ידי השלושה בצוותא, וכך יש אי נוחות מהפער בענישה. לנוכח זאת, הועמד עונש המאסר בפועל על 12 שנים.

ח. ע"פ 6968/09 יונס נ' מדינת ישראל (30.8.2012) - אחיו של המערער העליב את המנוח. המנוח וחבריו רדפו אחרי האח עד לחצר מסוימת שבה היה גם המערער, ובמקום התפתח "אירוע". המנוח וחבריו עזבו את המקום ברכב. המערער נטל סכין כדי "להראות להם". המערער ואחיו נכנסו לרכב ונסעו. בהמשך נפגשו שני כלי הרכב בצומת ברמזור אדום. המערער והמנוח יצאו מכלי הרכב והחלו להתקוטט. בשלב זה דקר המערער את המנוח דקירה אחת בצווארו שגרמה למותו. בית המשפט המחוזי הרשיע את המערער לאחר שמיעת ראיות והטיל על המערער 15 שנות מאסר. בית המשפט העליון אישר את ההרשעה אך הקל בעונש בדעת רוב השופטים, והעמיד את עונש המאסר בפועל על 12 שנים. הטעם להקלה - העובדה שהמנוח וחבורתו היו אלה שרדפו אחרי האח לחצר ב"מערכה הראשונה", והם היו אלה שפתחו בקטטה בצומת ב"מערכה השנייה". הם אלה שירדו מרכבם בצומת, והמנוח סטר לאחיו של המערער. כמו כן המערער היה צעיר שלא הסתבך מעולם בפלילים.

ט. ע"פ 6095/10 חאג' יחיא נ' מדינת ישראל (18.7.2012) - המנוח ושניים מחבריו הגיעו, כשהם בגילופין, לדוכן למכירת מזון של המערער בטייבה, ואיימו על המערער שיסגרו את המקום. אחד מהם סטר למערער. לאחר מכן נכנסו לביתו של המערער, הסמוך לדוכן, ותקפו את אמו ואחיו. התפתחה קטטה מרובת משתתפים. כשפנו השלושה לעזוב את המקום רדף אחריהם המערער ודקר את המנוח דקירה אחת בבית החזה, דקירה שהביאה למותו, ואת חברו של המנוח דקר שתי דקירות בגבו. הוא הורשע על פי הודייתו בעבירה של הריגה ובעבירה של גרימת חבלה חמורה בנשק קר. בית המשפט המחוזי הטיל על המערער 12 שנות מאסר. בית המשפט העליון הקל בעונש, תוך שקבע כי מתחם העונש הראוי לשילוב העבירות שבהן הורשע המערער הוא 6-10 שנות מאסר. הטעם להקלה - העובדה שקודם לרדיפתו אחרי המנוח וחברו, מצא המערער את עצמו, ללא התגרות מצדו, לכוד באירוע אלים, שבו הותקפו הוא ובני משפחתו. עונש המאסר הועמד על 10 שנים.

י. ע"פ 7062/10 אוחיון נ' מדינת ישראל (25.4.2012) - המערער הורשע בעבירת הריגה, במסגרת הסדר טיעון שאליו הגיעו הצדדים לאחר שמיעת חלק מפרשת התביעה. הוסכם שהמאשימה תעתור לעונש של 13 שנות מאסר, והמערער יהיה חופשי בטיעונו. נסיבות ההריגה

לא התבררו עד תום. המנוח, בעל רקע פסיכיאטרי אלים וקשה, התדפק על דלת ביתו של המערער בשעת לילה מאוחרת (02:40) וביקש נעליים שהשאיר בדירה. התפתח ויכוח בינו לבין המערער, שבמהלכו שלף המערער סכין ודקר את המנוח בבית החזה משמאל, דקירה שהביאה למוות. לאחר מכן נטל המערער סכין אחרת ושרט את עצמו בבטנו כדי להציג מצג שווא, שאכן הוצג, שלפיו המנוח בא אליו ודקר אותו. בית המשפט המחוזי הטיל על המערער 12 שנות מאסר. בית המשפט העליון אישר את העונש.

יא. ע"פ 11039/94 **מדינת ישראל נ' זוהר לילאי** (21.4.2005) - המערער, אדם נוסף והמנוח הגיעו בשעת ערב למועדון. המערער והאחר יצאו מהמועדון, ולאחר זמן קצר ביקש המערער לחזור פנימה. המנוח מנע את כניסתו. בכיסו של המנוח הייתה סכין מתקפלת, והוא הוציאה ככל הנראה והציגה בפני הנאשם. בעקבות זאת ביקש המערער מהמנוח לגשת אותו למקום צדדי, ובסמטה סמוכה שלף סכין שנשאה בכליו ודקר את המנוח שתי דקירות בירכו השמאלית. האדם הנוסף הוציא מכיס מכנסיו של המנוח את הסכין והציגה בפני המערער, תוך שהפציר בו לחדול ממעשיו האלימים. ואולם המערער הוסיף לפגוע במנוח באמצעות הסכין, בפניו בסמוך לגבה. המערער והמנוח עזבו את המקום כאשר המנוח שותת דם, ומבלי להגיש לו עזרה, וחזרו למועדון. כתוצאה מהדקירות בירכו השמאלית התמוטט המנוח ומת מאובדן דם. זאת, לאחר שחלפו 45 דקות מעת הדקירות ומשלא הוזמנה עזרה רפואית. בית המשפט המחוזי קבע שלא נעשתה פעולה מאיימת מצד המנוח כלפי המערער, וכי המערער לא נדרש לפעולת הגנה עצמית. כן נקבע שהמערער היה מודע לחומרת הפגיעה של המנוח, ולכך שהמנוח היה חסר אונים ובמצב של אובדן עשתונות. המערער היה צעיר אך בעל עבר פלילי מכביד מאוד. בית המשפט העליון קיבל את ערעור המדינה על קולת העונש והעמיד את העונש על 12.5 שנים.

עו"ד ירום הלוי עמד על משתנים שונים בפסקי הדין שהגיש: מקרים שבהם לא קדמה כל התגרות בנאשם, לעומת מקרים שבהם פתח המנוח את השתלשלות האירועים האלימה; מספר מקרי הדקירה; גיל הנאשם; נסיבות מחמירות ומקילות. לגבי חלק מהתקדימים שהגיש, ביקש הסנגור ללמוד קל וחומר לעניינו, היינו שמדובר לדעתו במקרים חמורים יותר, המצדיקים ענישה פחותה ממה שנפסק שם - במקרה שלפנינו.

דברי הנאשם

21. במסגרת דבריו לעונש, הביע הנאשם את צערו על האסון ועל הרס המשפחות שגרם במעשיו, ובעיקר לגבי משפחת גריידי. לדבריו הוא כואב כל העת את כאב משפחת המנוח, ומבין כי מה שעשה ילווה אותו לאורך כל חייו. הוא הסב נזק גם למשפחתו שלו, וכך נאלץ אביו למכור את ביתו כדי לעזור לו. הנאשם ציין כי אין לראותו כ"אויב הציבור". הוא היה עובד לפרנסתו, ומעולם לא התפרנס מפשע. בסיום דבריו ביקש הנאשם את סליחתה של משפחת המנוח.

הטיעון לגבי העובדות המוסכמות

22. תחילה עלינו להכריע במה שנראה, במהלך הטיעון לעונש, כמחלוקת עובדתית בין הצדדים. אכן, בית המשפט הבהיר היטב, הן בשלב שלפני התגבשותו של הסדר הטיעון והן בשלב הטיעון לעונש, כי הוא ישווה לנגד עיניו את העובדות המוסכמות בלבד, כפי שנוסחו בהקפדה בכתב האישום המתוקן בשנית. אין מקום לכך שבית המשפט יקבע עובדות נוספות, גם במקרה של עמימות בעובדות המוסכמות. אדרבה, לעיתים עמימות בנקודה מסוימת עשויה להועיל לגיבוש ההסכמה הסופית במקרה של מחלוקת, ולא תמיד מתחוויות הנסיבות העובדתיות עד תומן (השוו ע"פ 7062/10 הנ"ל, פסקה 2)

מה שנאמר עתה מקובל על שני הצדדים. ואולם הסנגור סבור כי הוא רשאי לטעון את מה שטען בנושא העובדתי, שכן אין בכך לדעתו כל חריגה מהעובדות המוסכמות ומההודיה בעבירת הריגה, אלא רק פרשנות מתחייבת באופן הגיוני מן המוסכם. ואילו ב"כ המאשימה גורסת כי מדובר בניסיון של הסנגור, שאינו קביל, להוסיף "בדלת האחורית", עובדות שאינן נראות למאשימה.

23. מן הראוי לדייק ולפרק את המחלוקת האמורה לפרטיה, כדי להגיע להכרעה הראויה בעניינו:

א. הנקודה **הראשונה** בדברי הסנגור היא, שמכתב האישום עולה, כמפורט, כי לנאשם לא היה "עניין" עם המנוח, אלא עם רועי יצחקי. נקודה זו נכונה ככל שהיא מתייחסת לאותם שלבים המפורטים בכתב האישום, היינו החל מהרגע שבו התערב הנאשם בסכסוך ואחז ברועי (ס' 7 לכתב האישום) ועד לרגע שבו הניף לעברו של רועי את הסכין, ורועי נמלט אל תוך המועדון (ס' 16 לכתב האישום).

ב. הנקודה **השנייה** היא פרשנות המלה "**אז**" בס' 18 לכתב האישום. סבורים אנו כי המלה "אז" בהקשר של ס' 17-18 לכתב האישום יוצרת בהכרח **זיקה סיבתית** בין שני הסעיפים. הווה אומר, הפרשנות ההגיונית המתחייבת היא שמדובר במהלומות שהוחלפו בין מי מבין חברות הנאשם לבין מי מחבורת גבעתיים בסמוך לשער המועדון, ו**בזיקה לחילופי מהלומות אלה** באה פעולתו של הנאשם, אשר נעץ את הסכין בגופו של המנוח שעמד במקום. בנקודה זו סבורים אנו כי הצדק עם ב"כ הנאשם, משום שאין מדובר בעובדה החיצונית לכתב האישום אלא בפרשנות מסתברת של הכתוב בו עצמו. על כן יהיה הסנגור רשאי להתבסס, ולו במידה מסוימת, על פסיקה עונשית שבה לא היה מדובר על פעולה חד צדדית של הנאשם מבלי שהייתה תגרה קודם לכן. אין צורך לומר שכל תקדים כזה יהיה צריך להיבחן לנסיבותיו כדי לבחון את מידת התאמתו לעניינו.

ג. לעומת זאת, בכל הנוגע לנקודה **השלישית**, שעניינה טענה למעורבות של המנוח במתן מכות או של הנאשם בספיגתן, סבורים אנו כי הצדק עם ב"כ המאשימה. הווה אומר, אין להוסיף עובדות על המוסכם בין הצדדים, גם לא בדרך של הנחות מחמת הספק. שתי השאלות

העובדתיות שציין הסנגור יוותרו ללא מענה. העמימות בעניין זה הייתה מובנת לשני הצדדים, ואף שימשה, במודע, כאחד הנדבכים להסדר הטיעון.

קביעת מתחם העונש

הערך החברתי שנפגע

24. הערך המרכזי שבו פגע הנאשם הוא ערך קדושת חיי אדם:

לקדושת חיי אדם, מטבעה, שמור מקום בשורה הראשונה של ערכי כל חברה אנושית, וישראל בכלל זה; שאם אין חיים, חברה מניין. קיפוד חיי אדם מחייב מאסר לשנים ארוכות.

(ע"פ 7637/05 יוסף נ' מדינת ישראל, 5.7.2007, פסקה ח(1), דברי השופט רובינשטיין)

הפגיעה הקשה בערך חיי אדם הנגרמת על ידי מי שהורג אדם בכלל, ובאמצעות שימוש בסכין בפרט, נדונה רבות בפסיקת בתי המשפט. רבים הם פסקי הדין שבהם הצביע בית המשפט העליון על הצורך להיאבק בתופעת הסכינאות באמצעות ענישה קשה. כך ציין השופט (כתוארו אז) גרוניס:

בענייננו, נטל המערער חייו של אדם על רקע ויכוח סתמי. אין חולק כי חומרת המעשה מצדיקה הטלת עונש מאסר ממושך. רבות דובר בפסיקת בית משפט זה על החשיבות שבענישה מכבידה כאמצעי להתמודדות עם תופעת הסכינאות.

(ע"פ 4877/07 יוחיב נ' מדינת ישראל, 2.2.2009, פסקה 5).

בעניין אחר כתב השופט הנדל את הדברים הבאים:

האלימות המתפשטת חושפת את החברה במערומיה מדי יום ביומו. האלימות אינה מפלה בין עיר לכפר, בין צפון לדרום, ובין זקן לצעיר. בצוק העיתים אין מנוס מלנהוג במידת החומרה היתרה, יותר משהעבריינים צריכים לכך - הציבור צריך לכך. אחת המטרות המרכזיות של הענישה הפלילית היא כאמור הרתעת עבריינים בכוח "למען יראו וייראו". תופעה זו של "סכינאות" יש להדביר. המסר חייב להיות ברור, למען ידע כל איש ונער כי נטילת סכין כדי לתקוף היא נטילת סיכון - לא רק כלפי הקורבן, אלא גם כלפי העבריין בדמות הטלת ענישה מחמירה. במילים אחרות "תרבות הסכין" היא תרבות שלא ניתן לגלות כלפיה סבלנות.

(ע"פ 6910/09 הדרה נ' מדינת ישראל, 9.5.2010).

הנסיבות הקשורות לביצוע העבירה

25. שניים מן השיקולים הנוגעים לקביעת מתחם העונש, היינו מידת הפגיעה בערך החברתי המוגן, והנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, קשורים אהדדי מטבע הדברים. במקרה שלפנינו מדובר בנסיבות עבירה חמורות ביותר. הגם שציינו לעיל - כגורם שניתן להתחשב בו במידה מסוימת - כי הנאשם דקר את המנוח **בעקבות** המהלומות שהוחלפו בסמוך לשער המועדון, הרי בחינת העובדות בכללותן מצביעה על היבטי חומרה רבים בהתנהגותו של הנאשם באותו לילה מר ונמהר.

26. הנאשם גרם להסלמת הקטטה, וכפי שעמדה על כך ב"כ המאשימה, קטטה זו הייתה מסתיימת ללא פגיעות ממשיות, לנוכח התערבותם הפיזית של מאבטחי המועדון. אלא שאז קיבל הנאשם את החלטתו הגורלית, הכריז **"אני הולך להביא סכין"**, וכך גם עשה; הוא נטל מהמטבח לא רק סכין קצבים ארוכה, אלא גם מזלג גריל בעל שתי שיניים מוארכות, הטמינם בגב חולצתו, ויצא מהמטבח לחפש את רועי. גם בשלב זה של נטילת כלי המשחית ניצבו תמרורי אזהרה ברורים בפני הנאשם. שוטף הכלים במועדון ניסה למנוע את נטילת הסכין ואמר לו שאסור לו להוציא את הסכין מהמטבח; ואולם הנאשם הדף אותו לעבר הקיר. גם חבריו של הנאשם ניסו לעצור בעדו. הם הבינו מה רבה הסכנה בנטילת סכין בעת קטטה, ואמרו במפורש לנאשם: **"אל תהרוג אותו, אתה תשב בכלא"**. אזהרה מפורשת זו מפי חבריו של הנאשם היא בהחלט יסוד מחמיר נוסף בהתנהגותו. ואולם הנאשם היה נחוש בדעתו לעשות שימוש בסכין והביא במו ידיו לאסון. הוא מצא את רועי יצחקי והניף לעברו את הסכין, אך רועי הצליח להימלט אל תוך המועדון. לעומתו, מזלו של המנוח לא שפר, והנאשם הרגו.

27. חשוב להטעים כבר עתה, כי אין חולק על כך שלאור המתואר, אין כל מקום לטענה של הגנה עצמית, או לנסיבות הקרובות להגנה עצמית - טענות שעלו ברבים מפסקי הדין שהובאו על ידי ההגנה. יחד עם זאת, אין מדובר במקרה זה בריבוי דקירות או בדקירה ישירה בפלג גוף עליון וחיוני: בראש, בצוואר או בקדמת החזה. מיקום הדקירה היה בצד גופו של המנוח, בחלק התחתון של החזה.

28. אחת הנסיבות הקשורות לביצוע העבירה, שיש להתחשב בה בקביעת מתחם העונש ההולם - היא **הנזק** שנגרם מביצוע העבירה. במקרה זה, הנזק שנגרם הוא איום ונורא, והדברים הובאו בפירוט מכאיב בתסקיר על אודות משפחת המנוח. הנאשם קיפד את חייו של צעיר מוכשר ומקסים שכל עתידו היה לפניו. משווים אנו לנגד עינינו את הוריו של יפתח ז"ל שעמלו שנים כה רבות כדי לגדל את בנם לתפארת, ראו אותו מתפתח ומסב להם נחת; ולפתע פתאום, באבחת סכין נפשעת, נגוזו כל המשאלות והתפוגגו כל החלומות; ומאז אותו יום, חרב עליהם עולמם (השוו הנאמר ב-**ע"פ 2090/60 הנ"ל**). הוא הדין לגבי אחותו הצעירה של המנוח שהיחסים בינה לבין אחיה התאפיינו בקרבה רבה.

וגדול הכאב מאוד!

מדיניות הענישה הנהוגה

29. בפסקי דין רבים מאוד עמד ביהמ"ש העליון על המנעד העונשי הגדול מאוד הקיים בעבירת ההריגה. כך ב-**ע"פ 6056/13 הנ"ל** צוין ש"כידוע, קשת הענישה בעבירת ההריגה הינה רחבה ותלויה בנסיבותיו

הקונקרטיות של כל מקרה ומקרה לגופו" (פסקה 33). בתקדים אחר ציין בית המשפט את פערי הענישה עצמם: "ואולם, לא בכדי העונש בגין עבירת ההריגה נע בין 20 שנות מאסר לבין היעדר קביעת עונש מינימום על ידי המחוקק. עבירת ההריגה מתחילה בגרימת מוות ברשלנות פלוס, ומסתיימת בעבירת רצח מינוס. חשוב להתמקד בנסיבות" (ע"פ 3490/13 הנ"ל, פסקה 5). דא עקא, שהמנעד הגדול מאוד מביא לא אחת לפערים עצומים בבקשות ב"כ הצדדים לגבי עונשי המאסר בפועל, וזאת הן לגבי מתחם העונש הן לגבי העונש עצמו. הדברים אמורים במיוחד לאחר תיקון חוק העונשין בעניין הבניית הענישה. וכך נוכחנו גם בפרשה זו, כאשר הפער שעלה מטיעוני ב"כ הצדדים לגבי מתחם העונש נע בין 7-10 שנות מאסר ל-19-23 שנות מאסר. יש לקוות כי התיקון הצפוי (אך המתממה) בחוק העונשין לגבי עבירות ההמתה יתקן גם בעיה זו.

30. איננו סבורים כי יש מקום במקרה זה לקביעת **מתחם העונש** שהציעה המאשימה, כשם שאין מקום לדעתנו לקבוע את מתחם העונש שהציעה ההגנה.

נעיר כבר עתה כי המאשימה סברה שיש אף מקום במקרה זה **להטיל** על הנאשם את **עונש המקסימום** עצמו, מכל מקום בגין עבירת ההריגה, ואולם יש לומר כי שני התקדימים שהובאו על ידי המאשימה הם תקדימים ישנים יחסית, מלפני עידן הבניית הענישה, המשקפים גישה אחת בלבד בפסיקת בית המשפט העליון. כך נאמר במפורש ב-ע"פ 1456/01 הנ"ל, וגם בתקדים השני, ע"פ 2090/06 הנ"ל, הדגיש בית המשפט העליון כי "חסד נעשה עם המערער כאשר הוחלט להמיר את סעיף האישום מעבירת רצח לעבירת הריגה". דברים אלה אינם מתאימים כאמור למקרה שבפנינו. אכן, קשה ליישב בין עמדה זו לבין העמדה שהובעה למשל ב-ע"פ 6224/11 הנ"ל, שגם בו דובר על מי שדקר למוות אדם בדקירה בודדת, ושם ציינה השופטת ארבל כי העונש של 14 שנות מאסר בפועל "מצוי ברף העליון של טווח הענישה בעבירת הריגה, אך איננו חורג ממנו" (פסקה 8 לפסק הדין).

גם בתקדימים הנוספים שהגישה המאשימה לעניין מתחם העונש, ולעניין העונש המתבקש עצמו, היו לדעתנו נסיבות המקרה חמורות מבעניינינו - אם משום מיקום הדקירה, אם משום ריבוי הדקירות, אם משום העדר הודיה, ואם משום נסיבות נוספות שפורטו.

כמו כן, גם נסיבות עבירת שיבוש מהלכי משפט אינן ברף החומרה העליון של עבירה זו.

31. כיוצא בזה איננו מקבלים את עמדת ההגנה לגבי **מתחם העונש הראוי**. עיון מדוקדק בפסקי הדין מלמד כי ברובם המכריע הושפע לקולא העונש עצמו, או מתחם העונש - בערכאה הדיונית או בערכאת הערעור - מהעובדה שהמנוח עצמו הוא שפתח את האירוע האלים, ולעתים אף נקט אלימות הקרובה לתנאי ההגנה העצמית (ראו הפסיקה שפורטה בסעיף 19 לעיל, ס"ק א, ב, ג, ד, ה, ז, ח, ט). לעניין **העונש המוטל** העולה מהתקדימים - להבדיל **ממתחם העונש** - הרי כפי שהערנו לגבי תקדימי המאשימה, נעיר גם לגבי תקדימי ההגנה, כיהיו בהם נסיבות נוספות שאינן מתקיימות בעניינינו, כגון הגבלת תקרת העונש בהסכמת המאשימה (ס"ק א, ב, ה, י), או הקלה בעונש בשל שיקולי אחידות הענישה לנוכח עונשם של נאשמים אחרים באותו אירוע (ס"ק ז).

נוסיף כי בבחינת מדיניות הענישה הנהוגה כאחד השיקולים לקביעת מתחם העונש, יש לשקול בזהירות את ההיקש ממידת העונש שהוטל לפי הפסיקה הישנה. זאת, משום ששיעור העונש בגזרי הדין הישנים הביא לביטוי גם את ההתחשבות בנסיבות **שאינן** קשורות לביצוע העבירה, נסיבות שאין להתחשב בהן בקביעת מתחם העונש לפי הוראות התיקון לחוק בעניין הבניית הענישה.

32. **מתחם העונש שנקבע יהיה לגבי שתי העבירות שבהן הורשע הנאשם, בהיותן "אירוע אחד".**

בשוקלנו אפוא את כל השיקולים הנוגעים לעניין זה, סבורים אנו שיש מקום במקרה שלפנינו להעמיד את מתחם העונש על 12-18 שנים.

הנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה

33. אנו סבורים שיש להביא בחשבון את הודיית הנאשם, החל מתחילת ההליך המשפטי שבפנינו, כאחראי לדקירתו הקטלנית של המנוח. אכן, לפי גרסתו לאורך ההליך, מדובר היה בתאונה, והוא הודה באחריותו הפלילית בעבירה של גרימת מוות בהתרשלות בלבד. ואולם, מצד שני, כפירתו בעבירת הרצח שיוחסה לו התבררה כמוצדקת. יש גם לזכור שחלק מהתארכותו היתירה של התיק נבעה משמיעת הראיות בעניינו של דבוש, הנאשם השני, שצדק בכפירתו בעצם האחריות לגרימת מותו של המנוח, כמוזכר.

34. כמו כן, איננו סבורים שיש לפסול כבלתי כנים את דברי הנאשם שבהם הביע **חרטה** על מעשיו, תוך הבעת צער על האסון שגרם למנוח ולמשפחתו. יש להניח שבשלוש השנים שעברו מאז ביצוע המעשה, שבהן היה מאחורי סורג ובריה, הפנים הנאשם, שהוא כיום בן 26, את חומרת מעשיו, והוא אף אמר לנו כי הוא מבין שהדבר ילווה אותו לאורך כל חייו (השוו, במישור העקרוני, דברי השופט פוגלמן ב-ע"פ 2021/17 **מצגר נ' מדינת ישראל** 30.4.2017, פסק' 22-24). גם נכונות הנאשם לשאת בתשלום פיצויים למשפחת המנוח בשיעור החוקי המקסימלי, עולה בקנה אחד עם דברי החרטה שהשמיע.

35. לנאשם שבפנינו יש **עבר פלילי** בגין שני מעשי אלימות, והוא נשא שני עונשי כליאה. אין מדובר באדם נטול עבר פלילי, או במי שזה לו מאסרו הראשון. זאת ועוד, קשה שלא להזדעזע מהעובדה, שבאחד המקרים הורשע הנאשם בעבירה חמורה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, בגין פציעת צעיר בעקבות קטטה שפרצה במועדון שבו שהה. הנאשם פצע אז צעיר אחר באמצעות שבר זכוכית שהרים מהרצפה וגרם לו לחתך רחב מאוד בצווארו הקדמי. התכנית הטיפולית שהוכנה עבורו אגב שחרורו בשחרור מוקדם לא מנעה ממנו, למרבית הדאבה, לחזור לסורו, במעשה חמור בהרבה. **עבר פלילי זה של הנאשם הוא גורם שצריך להישקל לחובתו.** יחד עם זאת שיווינו לנגד עינינו את העובדה שמאז ביצוע אותן שתי עבירות ועד ביצוע העבירה שלפנינו חלפו מספר שנים, שבהן לא עבר הנאשם עבירות וגם עבד לפרנסתו; אין הוא עבריין "מקצועי". כן הבאנו בחשבון את דברי העד חסן.

36. לאחר שנקבע מתחם העונש ההולם כמפורט לעיל, שקלנו גם את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה. בהתחשב בכל השיקולים הרלוונטיים, מטילים אנו פה אחד על הנאשם, בגין שתי העבירות שבהן הורשע, את העונשים הבאים:

א. 15 שנות מאסר, החל מיום מעצרו, 22.4.14.

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור תוך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר עבירת אלימות מסוג פשע.

ג. 6 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור תוך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר עבירת אלימות מסוג עוון, וכן עבירה לפי ס' 244 לחוק העונשין.

אנו מחייבים את הנאשם בתשלום פיצויים בסך ₪ 258,000 להורי המנוח. התשלום יופקד בקופת בית המשפט עד יום 1.9.17, ויועבר לכתובת ההורים שתימסר למזכירות על ידי ב"כ המאשימה.

הערה נוספת

37. תמה מלאכתנו בפרשה טראגית זו. ואולם, לא נוכל לסיים דברינו, מבלי שנידרש לשתי נקודות מדאגות בחקירת המשטרה, שנחשפנו להן במהלך שמיעת הראיות.

א. התברר לנו כי צוות החוקרים ערך חקירה לא מתועדת ואף לא מתוזכרת של עד מרכזי, **עמית וייצנר**. חקירה זו הייתה בין שתי חקירות מתועדות, ובסופה של אותה חקירה בלתי מתועדת **שינה העד מגרסתו הראשונה ומסר גרסה המפלילה במישרין את הנאשם 2, מני דבוש, גרסה שהופרכה בסופו של דבר**. למעשה, אילו התקבלה גרסה עובדתית זו, הייתה גם עולה מידת החומרה של מעשי הנאשם שלפנינו, בן גניש.

דבר החקירה הנסתרת עלה במפורש בדברים ששמענו מפיו של העד, ולא זו בלבד אלא שדבריו בעניין זה קיבלו **סיוע ממשי** בשתי נקודות חשובות: **האחת**, אמירות מסוימות בתמליל החקירה המתועדת השנייה ש"מסגירות" חילופי דברים שקדמו לה, אשר לא נמצאו בחקירה המתועדת הראשונה. אי אפשר להתעלם מכך. **השנייה**, פרטים "מוכמנים" שמסר העד לגבי אותה חקירה עלומה, ואשר אושרו על ידי החוקרים (תיקון מחשבו של החוקר בידי העד; מיקום חדרי החקירה).

צר לנו שאנשי צוות החקירה התכחשו בפנינו לקיומה של אותה חקירה נסתרת.

דרך חקירה זו כונתה בהליך שבפנינו "**חקירת מחשכים**", ובפסק דינו בפרשת רצח אחרת "**תשאול נעלם**", שם עמדנו גם בהרחבה על אי חוקיותה, פסלותה והסכנה שקיימת בה לחקר האמת במשפט;

עמוד 20

דרך זו פוגעת באופן מהותי ביכולתו של בית המשפט לדעת כיצד התנהלו חלקים מהותיים של החקירה. ראו תפ"ח 10101-11-09 **מדינת ישראל נ' ע. ש. ואח'** (29.11.2015), פסק' 354-356. המלצנו באותו פסק דין על בדיקת הדבר.

ב. התברר לנו כי אחד החוקרים מסר לבית המשפט שדן בעניין מעצרו של מני דבוש, כי הפתולוג מסר לחוקר בשיחה שהתקיימה ביניהם על **שתי דקירות של המנוח משני כלים שונים**. אמירה זו הייתה בין הגורמים המרכזיים להארכת מעצרו של דבוש, כמי שעשה שימוש בכלי הדוקרני השני, מזלג הגריל. במהלך שמיעת הראיות התברר כי אין כל תיעוד לשיחה כזו בין הפתולוג לבין החוקר, והפתולוג הכחיש כי אמר, או אף יכול היה לומר, אמירה שכזו. זאת, שכן לא הייתה בפניו כל עדות לדקירה חודרנית שנייה מכלי דקירה שני. **כזכור, דבוש אף הואשם בהריגתו של המנוח, מתוך ההנחה, שהופרכה, כי דקר בעצמו את המנוח.**

אנו מצפים שפרקליטת המחוז תיכנס לעובי הקורה ותבצע בדיקה נאותה לגבי שתי נקודות אלה.

העתק מגזר הדין יועבר לפרקליטת מחוז המרכז - פלילי.

הודעה לנאשם זכותו לערער לבית המשפט העליון בתוך 45 יום מהיום.

ניתן והודע היום, י"ט באייר התשע"ז, 15.5.15, במעמד ב"כ הצדדים והנאשם.

השופט מנחם פינקלשטיין, ליאורה ברודי, שופטת רמי אמיר, שופט סג"נ, אב"ד